

&.....1

Udržet nízkou hladinu
vtisknout se mezi svíjející se kameny
léčebny, jít po chodbě a vidět prostřelenou hlavu,
slepotu dvaceti let.
Ale to není smrt.
To není vysvobození,
snad jen doživotní slepota polního lůžka,
plačící lůno matky,
svaly nosičů, kteří to všechno přitáhly
na pojízdným vozečku-lehátka skorosmrti..
Jak dlouho se ještě bude opakovat hra na střelení
a pohrby, hra na skoky z oken, na deprese,
na skrčenou stařenu s pistolí pod tvým krkem,
s trafikantem inkasujícím tanky,
s mechanismem, kterej už se dávno posral,
ale zvláštní pozornost se tomu nevěnuje.
Odříkavý mnichu prostoty, který si dosáhl NIRVÁNY
a ne pocukrovaný slepoty se znakem kulometu vypálených očí,
s kulkou skrytou v rakvi svého mozku,
s rukou na spoušti, jak někdo šíleně řve
a bleje slova, a ty to bereš do rukou, máš strach,
pak ten zlomeček času,
ta touha dosáhnou toho, co existuje dál
po čem jsi dychtil a oni tě napumpovali
universální pumpičkou vracející život,
aby tě položili a léčili
a dali ti seskupené přiznání, že jsi byl pokušitelem,
že jsi chtěl vraždit,
a budeš léčen na různých pavilonech světa,
s bílou holí v ruce,
v zahradě civilizačních soukolí,
a nikdo tě nebude litovat.
Jen známá vojenská moc tě použije
do svých ztrátových procent,
jedno malý číslo,
dokument o tvé neschopnosti,
balíček odškodnění na dlani, před soud
možná, že budeš "vinen"
ty neuvidíš obviňující, oni tebe uvidí
a klepnou se kladívkem přes prsty,
aby se zklidnila fialová mrzácká bouře námitek,
možná, že tě zpopelní před zkornatělým aparátem,
nikdo neví kam to dotáhneš potrácený, vypuzený,

Světácký kus střepeu
v oku pohřešované létající náhody,
náhončího na útes bytí
nasládlé květiny života, kde se
odreagovává mohutný mindrák
zašněrovaná nádoba
ucpaný trychtýř
dechu,
který dochází
a zase se vstřebává
a opět dochází
potápí se
vyplouvá
prská na svět nestvůry
a říká jim pokrok.
Snad jen krok pokropený
kropenkou mraku
zapíchnutého v oku
vesmíru
a vesmír kleje
zaprášené trakaře slz
na neonovou záři
výběrčích nočních daní na chodníku
přišlápnutého cípu kabátce,
ve zkumavce atomového výbuchu
se oběsil stín na plicích
aby nemusel čekat na rozřešení
příživnické křížovky
cáknuté rozmachem
malířova štětce
na stěnu s poslední vůlí
sepisovanou při narození
obojživelného chameleona
s deštníkem nad hlavou
s kolíbkou
s vyrytým hrobem zrození
rozoraného lůna
tlučícího protiběžného srdce
s lávou
po staletí ukrývanou v galeriích hniloby,
detonací rozlámaných prkenných schodů
ke svobodě,
s žiletkou ve znaku
svého cechu
s držákem cecíku kojné
zkyslého mléka
úst...

Stojím a vraždím společnost
těchto pánů
a vezu se prvním hytlákem
k vrátnici ústavu,
kde se tkají koberce
a vtloukají hřebíčky do dětských sedaček
Je to obrozená psychoterapie,
klapající psací stroj,
jsou to zakázaná slova,
nevypuštěná čarodějnice jedině správných
knih
pálenka zákazů
v roztažené
syfilitické tlamě,
jsem to já vraždící-bezmocný
s vylámaným
skusem.

Korunován v přítmi.

V zahaleném průchodu několika spřízněných duší.
Na rozhraní světa a prostoru, který se rozevíral a mával
mohutnou bílou zástavou se jmény, kterým se to
podařilo. Dosáhli bodu, kdy nespokojenost
se přelila a potom už zápisníky lékařů
šustily před očima. Všichni ti prolezlí doktůrkové
a soudcové „to vzali do rukou“, zlaté opratě
na dlouhých vodítkách.

A korunovali se svým osobitým způsobem, aby měli v
rukou moc nade vším,

jako nesmrtelní bohové,
a až korunovaní mocnáři odejdou, přijdou noví,
s novými nápady, všechno přecou, a
polem se stávám já,
a chtěj do mně hustit semena dobroty.

Zůstaň na světě jen jednou a pořádně ho vyplundruj.
Dlouhé řady zlodějů s nůžkami v prstech kde by
co ustříhli

a zůstává to zlodějské sémě

katovské sémě

jenom na obvodě koule, která se točí a pozoruje vystřelující
ostny, jak se do ní vnořují,
se všemi zvětšovanými kapsami a
tajnými skryšemi,

a na ulici se chechtaj délce vlasů

trčících z našich hlav a zmůžou se na zlodějský sten hysterika:

Proč zašlapuješ tu včelu. Nepodpaluj město.

A město mě upisuje ďáblovi a vrtošivému osudu

moderních plechových zvířat,

abych se mohl vyhýbat bývolím kolům,

které neušetří ani jeden z mého kroku.

A z řek se nedá pít, protože jsou promočený chemií,

a všechno se předpovídá.

Mocnáři ve fotrovských křeslech se spermiemi kravat na krku,

píší své pravdivé dopisy od sebe dolů

a oficiálně se hrabou a skrývají za slovo mír,

Kulky jim čouhají z vyvalených očí.

Tyto zálučné oči na pochodu jsou zkázou.

Slizkou, vlekoucí se zkázou..

Ať zůstávají znatení a zavazují si těla do voňavek

a neprůstřelných pasů.

Čekají na svý kurevský milenky,

na omezeném vývoji mozkových spirál,

se šavlí jako tužkou, provázecím špendlíkovou, bodavou moc,

a tento tanec nakonec uhranout smrtí,

a věčnými pohřebními mejdany.

Aby nová doba neztratila krok a nezapoměla
si koupit vonné mastičky,
sladké košile,
kalhoty a co se dále sluší,
aby zavánělo v jejich životním okruhu,
s hozenou kotvou a radostí z vlastního úspěchu,
úspěchu, úspěchu, úspěchu, úspěchu,
skrze tato slova se dobývá štěstí dvacátého věku,
a ani se nemám kde napít, kde napsat několik štiplavých dopisů.
Nemám kde přeprat poblitý prádlo, nemohu bez fyzického
výtoků se dívat kolem sebe
a jen čekat, kdy mě praskne bedna,
a budu sbírat její zbytky a házet je rovnou do odpadkového koše,
a budu konečně sám v beztíži a bezstarosti,
prostrčen klíčovou dírkou a zavěšen
na odloženém věšáku s číslem 345676543 ,
vyhloubenina na mém krku bude zpívat žalm tohoto nápisu...

INDIVIDUACE

jako další fáze postupu, i když vnitřek
trpí a přesouvá nesnesitelně obtížné překážky
hledá cestu k naplnění poslání.
Ten strom má příliš mnoho inteligentní zeleně.
Na hrázi Orientu se vykouří tolik a tolik
halucinačních rostlin.
A deprese nad 2ma miliony ciferníků
obrácených ke Slunci,
nad vysekanými strnulými podobiznami
s tuctem kůží potažených bubínků.
A cesta jde dál, není možné se zastavovat
nad atraktivním kouzelníkem Kontinentem,
nebo v noci se zavírat do přeplněných tramvajových výparů
a plakat, skoro zbytečně plakat,
s hrstí slaných článků napojených
na přijatou osu a
plakat, zase plakat.
Odkloněná strupatá měděná věž míří proti
proudu. V rozevlátých nahnílých
rozkousaných zdech se uhnízďuje protiklad,
snad zábrana,
snad uměle se líhnoucí střepina
na vyražení dechu.
Ale cesta jde dál a neohlíží se na
roztěkaný minulý nakažený krok.
Stranou se koulí kulička naplněná
vyšším plynem,
projikovaná tendence k číslu 4
odtékající pramenitá voda zaslepená
kruhem a čtvercem,
při průchodu bořivou pláží krize,
obtočené kolem osového zubu,
který mrhá šňůrami v masitém
zátylku opálené brzdící skvrny.
A cesta jde dál.
Ocelové blýskající se rámoví lana
praská, prototyp zlata hoří
nad provokativním, zrádným
tuláckým výplodem přesunu z místa na místo,
ohavný oharek těl,
šupinaté filmy,
fialové čtverce kuchyňských koutů,
rozvařená žluknoucí kaše
přichystaná původně k doplňování výkalů.

Všechno je příliš zrádné,
skořicové pochvy tasí naostřené trumfy,
sochy se mechanicky otáčejí za Sluncem,
všechno hmotné se otáčí za Sluncem,
Vrátný zamačkává do klíčové dírky
rozžvýkané tuny nečtených básní.
Zdaleka se ještě nevyvážíla moje osobní
potyčka mezi já a nevědomím,
zdaleka to nezačalo reagovat.
Pořád zakalená voda,
s tlejícími zbytky snových skořápek
a registrované pochyby se žlučí nejistot
na misce hnětené jinou silou.
Přivlečená popravená loutkařská ocelová nit
praská.
Loutka dopadá před rozehráté publikum,
vůdce křičí aby vstala,
zůstává ve svých snech.
To je sluneční hloubání./
To je mandala...19/5/72
To je spojení./
Individuace...

Znechucenost se budit do rána
 obcházet kolem a kolem nemohoucností,
 vézt se někam něčím,
 strnule zírat na okoralou zeď,
 proměňovat sebe v něco jiného,
 chovat se znechuceně, uvnitř bojovat válku
 depresí, a rada neznamená pomoc,
 ani vysvobození
 z tance na špičce jehly,
 s vlajkou ukidnění v týle
 svého dřavého krku
 jako pohozená rybí kost
 se sloním chobotem
 na útěku něčím někam
 a to je rozkvetlá masožravá květina
 cíle,
 s mouchou v obětovaném těle,
 v nových popravčích kulkách
 a naostřených břitvách okolo schodu,
 tam na obzoru u tmavého bodu
 zářící životní síly žárovky
 s upřímným kolísajícím jasem
 kolísajícího bytí,
 až praskne vlákno a já se otřesu
 strachy svojí ochrnutou tvář
 a budu chtít zmizet někam daleko,
 kde se dá svobodně
 vstávat z postele a nebýt
 předvoláván před soudy
 před armády
 před nemocnice.
 Ale je to sen.
 To je sen, protože nasedám stejně
 a jedu stejně všemi směry a žádný
 nekončí
 u svobodné postele,
 žádná světová strana
 žádný úsek
 žádný čtverec nebo obdélník
 nebo kruh
 obehnaný ostnatým drátem s nápisem
 v nitru bodlin:
 svobodný prostor,
 kde se nemusí platit daň
 za přemýšlení,
 kde se nemusí stříhat vlasy vlasů
 v útrobách věznic,
 kde se nepočítají vteřiny,
 kde čas znamená mimochodem a jde
 někde vedle kostelního zvonu
 a člověk se tam snaží
 zachycovat příčiny a následky
 smrti a narození.

To je sen s trojúhelníkovým
prolínáním se,
s jiskrnou nespavostí,
to je sen, kde jsem okrádán a zborcen potem,
když shledávám neskutečným
dotek dne,
s rozpálenými rámusíci stroji nedaleko,
s pochmurnou depresí,
s touhou nebýt zasažen bleskem,
skolen se svíjet v touhách a chtěních,
nabývat a užívat,
lžící naspěnou smrdícími slivky...

PAVEL ZAJÍČEK

Psychická transformace.

Útěk před nedobytým cílem apod.

Klášteří chovanecká doba,

představený blázince

v lyrické nachové odloupnuté básni.

Hořící dům nad hlavou v praskajících

kostkách ledu,

nastavení zpocených slabin vraždícímu větru,

ulitová rezignace,

rozpitvané schodiště kostí,

přetvařující se cihlový rozpálený řečník

na subjektivní raketě slov,

projekce vlastních představ do nesmrtelných hodnot.

Bez naděje kvůli jistotě neb drzý experiment

Opuštěná duše
 přespávající ve sklepech ticha
 S hrstí vajglů darovaných autobusovou zastávkou
 Přikryta ukradenou celtou
 z aut životního průměru

Opuštěná duše
 která zatoužila po vlastní cestě
 po cestě bez tatínků a maminek
 Duše příliš jemná
 příliš vratká
 příliš neschopná šlapat po mostě života
 Duše zpráskaná karabáčem lidství
 Z vlastní vůle
 která utekla s první morfiíovou injekcí
 Duše plýtvající zbytkem radosti
 nad dvanáctí taktovým blues

.....

.....

.....

....

Písmena zmizela
 Verše utekly
 Ne to Jen tvůj tupý mozek
 je nemůže přečíst
 Myslíš si, že můžeš pochopit
 jenže tohle nejde
 To se musí prožít
 Ty prase s teplou postelí
 a se snídaní na vidličku.

Osel emocí rozrývá záhon přátelství
zadupává poslední zbytky úcty
Hádavý hlas krađe očím slzy
které se kutálí jako perly naházené
praseti
Zbylá slova čistoty zanikají v bahně
pokrytectví
Jen měsíc a blues jsou mými přáteli
v probdělých nocích
Jednonoční holky zacelují rozšklebenou
ránu hojivou mastí zapomnění
Jen měsíc a blues

Nedělní procházky

Právo na život se rozplývá na převrácené lavičce
Anděl smrti rýsuje strangulační čáru
Účastníci nedělní procházky jsou zhnuseni
Spatřili flusanec na žití
Expertí ověřují
kdy snad náhodou smrt měla špatnou pracovní morálku
Listonoš nenašel žádné psaní na rozloučenou
V prdeli je jeden mladý život
Všichni na to čumí
Vždyť každý spolek rád prohlíží plody své práce
Všichni čumí
mají vztek
že jim někdo z toho vyklouzl už v osmnácti
Určitě byl pitomec
Měl místo provazu hledat dívku
Pak by s námi chodil až do smrti na nedělní procházky

Nádražní blues...

Stáli jsme spolu na ustrkaným nádraží
v promočených šatech a věřili, že už se
nikdy nevrátíme
Stáli jsme spolu
já a pihovatej kluk
Stříbrné stuhy dýchaly vůni nekonečných
dálků hitláků
A my ji cítili
pocit v dobytčácích čistých myšlenek
ubíhajících pražců
které přináší radost s květinami jisker
Dívali jsme se dolů
na kolejiště, smutný den
Jitro plakalo, jak déšť kolem nás
Padal do oken kaluží
Věřili jsme, že už se nikdy nevrátíme do
ustaranejch továren
Zahodili naditý peněženky opuchlejších starostí
a zachumlali třesoucí se tělo do špinavý celt
Stáli jsme spolu
a čekali na vlak plnej uřvanýho štěstí
Stáli jsme spolu
já a pihovatej kluk

Ocelové květiny

Kam se poděli
Kde jsou moji přátelé
Nemohu si vůbec vzpomenout
Snad kvůli tomu čichám k ocelové květině
květině plynovýchhořáků
Kde jsem je jenom nechal
ve škole
na somru
nebo v některé hospodě
Kde jsem nechal rozum a zodpovědnost
Chtíč po životě
dobrou náladu
Nevím
Něco jsem rozdál
něco mě ukradli
zbytek rozdupali
Poslední kousíček vědomě ztratím
vědomě ztratím vědomí
Z květin vytéká nezvyklá vůně
Ještě nikdo mi nedal květinu
snad protože jsem ji nikdy nechtěl
Teď jsem ji dostal
je to náhrada od civilizace
za to ukradené
rozdané
pošlapané
Ty květiny opravduta nezvykle voní
hlava se motá jako po hořčáku
v uších šumí jako vodopád
líbezný zpěv hořáků
Jak to tam bude asi vypadat

ČENDA

Svítání...

Bude svítat

tráva je moře, do kterého močím

Rybář v bílém plášti

přišel na bárce plné zkumavek

aby odebral vzorek šťastného neštěstí

Tráva jemoře

v příboji nesplněných přání

Na pobřeží v písku vězí

vraky dávných lásek

Bude svítat

Moře je tráva

tráva plná modrých očí

Lastury zmizely v zeleném suknu

Jen jedna mi zůstala s nevysněným snem

Na obloze září poslední hvězda

a noc se pomalu sesouvá za obzor

Za chvíli bude slunce nad tím vším

JARDAKALOŠ

Variace

Život je úsměv pouliční holky
ach ano
úsměv je život pouliční holky
pouliční holka je úsměv života
ach život
pouliční úsměv života
úsměv holky je život na ulici
ano
život

pouliční úsměv je život holky
pouliční holky
života na ulici
úsměvu na ulici
ach ano Život

JARDA KALOŠ

Jako ty

Černý smutek
svléká černý plášť
a k poctě Jima Morrisona
obnažuje upoceně
drsné
tóny
zatímco flétna vytahuje
rudý měsíc
z postele
Dívám se ti do očí

A docházím k závěru
že není nutné
Vždy
každé blues
dohrát až do konce
Filmová romance Karlova mostu
píšťal lešení
to své nedohraje

A kdyby snad přece jen
zbývá ještě
Swinburne
Whitman
Ginsberg Jesenin
/zatímco kouř protihně
pálí do očí/
Stromy

A nikdy nezapomenu
cestou
políbit starý nachýlený kaštan
na Kampě
A v duchu prosím za odpuštění
Dívám se ti do očí

A zjišťuji
s neúprosnou
definitivní platností
smysl žít
na světě
s krásnou holkou

Pocta Marianu Vargovi

Tehdy zní varhany

kdy tma je modrá a fialová s křížem na krku po procházce
v dešti, kde podloubí natahuje vlídnou náruč milencům
nahým

schody do sklepení sestup do lidské duše s odleskem hudby
v jejích výšinách pro zachování

zachování krásna prostřednictvím člověka jenž s koncentrá-
tem prostředku pro který filosof se sluncem v patách

křičel: Rozšiřte prostor vědomí - právě prostřednictvím
onoho člověka jenž pro všechny znovu objevoval svět

svět nezbytný alespoň proto, aby se setkali, když zní varhany
kdy nitro člověka je přístupné krásnu

kdy

nocí chvějící se zní Hommage á la Johann Sebastian Bach

STANDA

K ránu

Opilci

tiše

v šeru

a nadšeně

zvracejí

do klínů

svých

momentálních

lásek

zatímco

ony

se

rámusivě

smějí

STANDA

Skřeky orlosupa

jedině tady může kdosi vystoupit ze zdi
a projít mlčícím městem

jedině tady, v těchto zaprášených ulicích
karnevalové průvody šašků
v parcích suché listí kolem nohou

vnitřnosti vyvrženého slunce
jak pozdní oblaka na plátně kin

poskakující klauni hryzající do měsíce
v zahradách posvátností

růžoví motýlci v rukou snících panen

nesouvislé výkřiky větru

trosky věží vbodnuté mezi mraky

je čas ... je čas ... je čas ...

STANDA

Dlouhovlasé tváře
rozkvétají mezi zelenými & červenými
vzory bláznivých obrazů

Nekonečno zrcadel výkladních skříní
Rozsypané tóny mezi lidmi

V tmavém koutě
suteréního bytu
bledý kytarista
vytrhává z ticha
osamělé sólo v blues

Zatracená děvka s nebeskejma očima

& pošetilci
pečlivě zakreslují
panoptikum poblázněného světa

STANDA

Lyrická pasáž

Dlaně něžně přitisknuté ke zdi
oprýskané a rozpadající se.

Několik vatových tampónů
ucpává ústa řvoucímu slunci.

Podvečer krvácí
do nastavených dlaní náměstí.

STANDA

Ale hlavní věc je,
abychom v tomto oboru
nezanedbávali nic, co by mu mohlo
přitížit.

jistěže, že když svítí slunce

& prší,

tak že vzniká duha

alespoň tak mi to bylo vysvětlováno.....

ale jistě já vás plně chápu, přesto nenahlížím, že bych byl plně
přesvědčen o plné správnosti tohoto postupu

To přece

není

vůbec důležité

hlavní je,

mít

s kým

pít

svoji každodenní kávu

A abych byl opravdu upřímný, ani to není tak úplně nejdůležitější.
Především by měl člověk, pokud se honosí tímto hrdým názvem, myslet
na to, zda má správně uvolněné močové ústrojí, aby nerušil toto
posvátné ticho neustálým přecházením a otevíráním dveří od
záchodu.....!

VAŠEK KRČSTEK

Kaleidoskop stříbrného slunce ošklivého srdce milujícího světa

1971

dívejte se na svět stříbrným kaleidoskopem ošklivého srdce
milujícího světa !!!!!!!

Zemské polokoule se otáčejí jen na vaše přání !!!!!!!

Toužíte po orgasmu věků ????????

Ježíš Kristus morbidním cynikem !!!!!!!

Rocková generace na výsluní doby !!!!!!!

Jak dlouho ještě budeme trpět židáky ve filmu ????????

Onanovali v Apollu, nebo byli uklidnění předem ????????

Hippies poslouchají Beethovena,

v hašišových doupatech zní Óda na radost v síle 120 decibelů

Žena naší civilizace se pouští s neobvyklým štěstím do obchod-
ního podnikání !!!

Pohlaví je jejím základním kapitálem !

Dívejte se na svět stříbrným kaleidoskopem vašich snů

Steinbeck je pitomý realista a vietnamský okupant !!!!!!!

vesnické štětky držitelky nejvyšších státních vyznamenání !!!!!!!

byl Petronius stoik, skeptik, hetónik nebo buzerant ????????

vesmír je konečný a za ním roste tráva !!!!!!!

umělec a jeho model za obscenitu proti pornografii !!!

KVÍLENÍ

pro obyčejného člověka

Paul Simon:

Téma zavržených předsádek a kvílejících starců

co bylo to bylo. Mám nějaké fotografie tady v přihrádce.

Leví dělníci hájí hrdě své přesvědčení. Dívají se zpřímá do
kamery a směle hovoří o svých problémech. Kolečka magnetofonu,
nahrávajícího jejich hlas tiše cvakají. Cvak! Cvak!

II

Dívejte se na svět stříbrným kaleidoskopem našich dnů

Zas přešel strach přes barikády slepců
letní pikniky přeloženy na klidnější dobu
žertovné zpěvy v promáčených stodolách dolního Bavorska
chtěl vidět královnu Alžbětu nahou !!!
podle posledních zpráv je Picasso senilní dědek !!!!!!!
mládež si je vědoma své pohlavní energie !!!!!!!

smíří se komunisti se surrealisty, nihilisty a dadaisty ?
usnul v hašišovém doupěti a již se neprobudil !!!
jako za dob opiových doupat v Šanghaji !
kolový striptease v mystickém rouchu
satori za půl milionu dolarů
ke které politické straně patří překupníci omamných látek ?

Dívejte se na svět stříbrným kaleidoskopem ošklivého srdce
milujícího světa !!!

jako v červené cibuli !!!

Absurdní humor atomových elektráren
poslední sbohem amerických námořníků
Nixon a Mao ce Tung patří k osobním přátelům slavného sochaře

PRAVÉ SRDCE MILUJÍCÍHO SVĚTA

Dívejte se na svět stříbrným dalekohledem ošklivého srdce
milujícího světa

III

Otázka: co dělat, abychom nepromrhali svůj čas ?

Odpověď: prožívat jej v jeho zdlouhavosti.

Trávit dny v čekárně dentisty na nepohodlné židli
nedělní odpoledne prožívat na balkóně
poslouchat přednášky v řeči, již nerozumíme
najít se nejdelší a nejnepohodlnější železniční tratě a cestovat
vestoje
stát frontu u divadelních pokladen a nekoupit si lístek

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! jako v červené cibuli !!!!!!!!!

stříbrný kaleidoskop naší doby :

Hodnoty a měřítka vesmíru
otázky, které se obrátí proti tomu, kdo je v/slovil
odpovědi, které rozdrtí toho, kdo se ptal

Dívejte se na svět stříbrným kaleidoskopem vašeho myšlení

čekáte něco lepšího ?
myslíte na druhou světovou válku ???????
považujete homosexuál za úchýlné ???

Odpovídejte ve stoje !!!!!!!!!

Neohlížejte se !!!!!!!!!

Dodržujte pravidla !!!!!!!!!

Kuřte jen na dané znamení !!!!!!!!!

Ptáte se ?

Neodpovíme vám !!!

PRAVÉ SRDCE MILUJÍCÍHO SVĚTA

Stříbrný kaleidoskop ošklivého srdce milujícího světa

Nabízíme nespočet měřítek a variací

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!Jako v červené cibuli!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

IV

Stříbrné slunce universálního srdce dnešního světa

Pro vás nabízíme ty růže, které nezvadnou !!!!!!!

Hledají vás na odškrtnuté dálnici GX 178, zahrňte k prvnímu
motelu vpravo
ano, teď !!!

jako v červené cibuli ? Neznám !!!

Dýcháte ? Nedýcháte?

Dýchejte, proč nedýcháte !!!!!!!

Ač dýchání jest mým žitím, dýchatí se přesto neodvážím !!!

Sláva, sláva sláva sláva sláva sláva sláva sláva sláva sláva
všechna sláva polní tráva kráva krávé mléko dává kdo neumí nenádává
sláva sláva sláva sláva JAKO V ČERVENÉ CIBULI sláva sláva sláva

????????? ----- JAKO V ČERVENÉ CIBULI !!!

Dívejte se na svět stříbrným kaleidoskopem ošklivého srdce
milujícího světa

V životě jsem něco takového neviděl
lidí ještě choděj a vlak už dávno jel

Dívejte se na svět stříbrným kaleidoskopem našich dnů !!!!!!!
Ptáte se, co uvidíte ???
Uvidíte, co se ptáte !!!!!!!

!!! OH !!!

Jako v červené cibuli

Deset tisíc děr se objevilo v Blackburnu, Lancashire.
A ačkoliv to byly díry docela malé, spočítali je a nyní vědí,
kolik takových by zaplnilo Royal Albert Hall.

A přistoupiv, Ježíš mluvil k nim: Dána mi všeliká moc na nebi i na zemi proto jděte a učte všechny národy křtíce je ve jménu Otce, Syna i ducha svatého, učte je zachovávat všechno, cožkoli jsem přikázal vám. A já s vámi jsem pro všechny dny, až do skonání světa. Amen.

R Dívejte se na svět stříbrným kaleidoskopem vašeho svědomí

Radši pohanem, než mučedníkem !

Radši Nerem, než římanem !

Radši komunistou, než římanem !

To je zajímavé, řekne si nedělní čtenář a odloží noviny .

Jako v červené cibuli, neznám !!!

Bible není křesťanství, jako Kristus není Synem, jako bůh není na nebesích

- Myslíte ? -

- Pokud souhlasíte zvedněte ruku, Ano, děkuji, jeden, dva , tři, čt ři Ateisti !!!

Jaký pokrok !!!!!!!

A ostatní ? Katolíci ? Evangelíci ? Muslimové ? Židi ?

Každý něco jiného ?

Opravdu !!! Jaký pokrok !!!!!!!

Volte, jaké vyznání chcete !

Co se vám líbí, zatrhnete !!!!!!!

Tak, děkuji !!!!!!!

Namiřte stříbrný kaleidoskop vaší víry k nebi !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Výborně !

Bůh je přece jenom nekonečně malý !

Neboť abych byl Bohem, jeho tvůrčí dílo musí být nekonečně veliké.

Kdyby sám měl rozměr, zmenšoval by tím svoje dílo a nebyl by už tím Jenž stvořil e vše. - Může všemohoucí Bůh stvořit takový balvan, který by neuzvedl ????????

Pět, šest, sedm ateistů !!!!!!!

Jaký pokrok !!!

jako v červené cibuli

To je zajímavé - řekne nedělní čtenář a odloží noviny. Víš, Emo, jaké to je v červené cibuli? Nevíš ? to je zajímavé .

Střípky a špumprnágale z celého světa !!! Počteníčko na neděli

VI

Bojíte se Vašeho svědomí ???????

Dívejte se stříbrným kaleidoskopem vašeho překvapení

Kterým směrem se bude otáčet slunečnice, ovládaná miliony sluncí ??

Jak dlouho ještě bude otec McKenzie psát básně, které nikdo nikdy
nebude číst ??????????????????

Dívejte se na svět stříbrným kaleidoskopem z trhu ve Scarbourrough

Jsme spolu v Rocklandu, kde jsme oba velcí spisovatelé na
obrovském psacím stroji.

Jako v červené cibuli letního rána

Stříbrné slunce ošklivého srdce milujícího světa

Když vám dají linkovaný papír, pište napříč !!!!!!!

PRAVÉ SRDCE MILUJÍCÍHO SVĚTA

Nabízíme nespočetné množství variací, měřítek a hřdnut

Co je jako v červené cibuli ???

PRAVÉ SRDCE MILUJÍCÍHO SVĚTA !!!

Ó, královno Pastýřů !!!

Dej dělníkům kořalky

Ať jejich srdce setrvají v klidu

Až do poslední ranní koupele !

1971

Citování: Camus, Ginsberg, Jarry, Lennon - McCartney, prasáci a
ignoranti, bible, Rimbauerres

Děšť ve snu milovati

Stojím s Tučem u nich v předsíni a zapíjím minerálkou poslední kousky zatočkomplexu. Je to fajn proto, že konečně vím, kde bydlí. Maj takovej baráček zasyslenej mezi zahradama a jinejma baráčkama, který jsou prýma z ruky. Zkrátka i na okraji sračky se dá bydlet. Z venčí nad dveřma svítí světlo tak, že to vypadá jako kdyby jim někdo ukradl dveře. Radši mu to ani neříkám, on by si zase mohl myslet, že jim ty dveře nikdo neukradl. Protože ta díra mezi futrama je geometrický slunce nabarvený na černo. Venku je noc a já v ní budu chodit s deštěm až do rána. Tuče pak něco říká o tom, že je moc pozdě a že teda de spát. A jestli prej puđu tu dálku v tom dešti pěšky. A já, že jo, kvůli tomu dešti, kterej mě bude milovat. Tuče se pak na mě podívá, jako kdybych byl trhlej. Já si teda na oplátku taky myslím, že ja taky trhlej. Protože za hodinu bude muset vstát a nabaryt to slunko na šedivo. Pak jdeme k brance a on něco v kládá o autobuse, kterým mámkdyžtak ject. A já mu zas říkám, že ne kvůli tomu dešti. Tak ahoj a já mu řeknu tak ahoj. Najednou jsem tu sám s deštěm, kterej mě miluje. Jdu jen tak někam, po mokrý silnici s kopce dolů. Před sebou se zase zjeví to geometrický slunko a Tuče. Napaďá mě jestli to vlastně byl Tuče neboné. V botách to příjemně čvachtá a cítím, jak děšť promiloval moje šat. Je to moc fajn, že prší a já můžu jít tady po tý silnici jen tak courem, Děšť je vlastně taky moc dobrej. Milujemne úplně celýho i s hadrama. Můžu mu klidně nadávat a on to dělá pořád. Tak to vlastně Tuče nebyl. Nejspíš to byla první nejvyšpělejší civilizace ve vesmíru. Nebo to mohl být nějakej milionář. Kterej sem přilítnul se narodit, a strávit šedesátiletou dovolenou v trojrozměrné divočině. No jo, tak tohle se o holkách říct nedá. Ty když tě milujou tak jim můžeš taky nadávat a jdou za tebou pořád. Ale šaty nemilujou vůbec, páč je to prej neslušný. A ty, který milujou šaty, tak to jsou fetišisti. Tak, že si vůbec nevyberu. Je to moc dobře, že prší. Zemědělci nevyjedou do polí a já se můžu milovat s deštěm. Nejradši bych to ze sebe všechno svlíkl a naházel do Vltavy. Hoho ta představa: Dnes v raních hodinách byl zadržen mladý muž pobýhající jen tak před hotelem Internacionál. A ta scenerie rozpačítejch pohledů v prvním nárazu. Najednou to zase všechno někam na stranu ulítne a je to pryč. Je jen ráno plný mindráků, šedivý obloh s deštěm, který na to všechno padá.

MILENA KOLAŘÍKOVÁ

/Milování/

... A znovu po čase se stydím
že nejenom můj rozum
ale i mé tělo je
nedokonalé
a smutné
že za velikou hradbou vzpomínání
je jen ticho proměnlivé
k zbláznění
jak poryvy větru
na rozpařeném nebi
Co je to vlastně milování?
Je moje tvoje
anebo tvoje jiné
tak jako naše proměny na rozhraní
dne a noci
se nikdy neopakují
ve stejné tónině?

Nahá k nahé při lne
jako déšť k okenní tabuli
lehni si ke mně
spolu budeme
kouřit v jedné posteli
dlouho až ztichne naříkání
a zněžní v objetí
Je teplo
říkáš
hladíš mi kolena
a čas je laxík
puštěný mezi stíny
našeho tulení
Přikrývám se;
venku mraky
podobné tichým býčkům...

... Alespoň se rozhoduješ
koho nemilovat
ale ne
kým být opuštěn
večer i ráno být
opuštěn
/Na barvě vlasů nezáleží
zrovna tak
jako se tě nikdo neptá
co vlastně děláš v noci
zrovna tak
jako zavřené oči nejsou vždycky
spánkem
a nebýt nešťastný to ještě není
štěstí/
Tak jednoduchá je logika opouštění
jako rozpouštění vlasů
a milování
náhradních myšlenek
Jenom
ode mě ke mně se vracím
/Telátka ztracená v mlze
teskně bučí
I já se někdy tisknu k zemi
ve snaze obrůst fialkami
voním a plakávám
jako pes
hladový k pozvracení/
kdyby tak alespoň
rozhodovat se koho nemilovat
ale ne
/Ach jak!/
kým být opuštěn

MILENA KOLAŘÍKOVÁ

- Počasí v polospánku -

Tohle počasí v polospánku je
plné šplouchání vody
dešťů
ostrovů
a snů ujíždějících nakole
mezi mými výdechy
Tohle počasí v polospánku je
Sychravé pohlazení na dobrou noc
Jsem líná deštěm
naslouchám usínajícím
ozvěnám pohybů
tvého těla
Ještě dlouho se sklání
jemná
vzdalující se přítomnost
tvého čekání
Na refýži večera
plaché ticho
a tvoje oči jsou
svlečené před mým steskem
Tohle počasí v polospánku je
mlha
z oblých zátočin
tvých rukou skrčených;
ve vlasech vůně vánku
můj nahý spleen

MILENA KOLAŘÍKOVÁ

- ACH! -

Přicházím večer
má zvědavost mě ponižuje
čekám. - zatím ještě JE čas
a všichni jsme praktičtí
Potom
pomalu polykám
zvedá se závora u příjezdní cesty
na LETIŠTĚ

je vítr
a prostor pro rozpažené ruce
Odlétám
Můj smích sem tam
je smích a lehké brnění
v delších a delších vlasech
JSEM

Ach lidé
máte zvířecí hlavy
a vidím přírodu jak prosakuje
obvazy přiloženými na otevřené rány
puďů
Ale i zvířata jsou občas rozhodnuta
létat

Rodím se
Intenzita mé exploze
je rovna síle osamění
ve kterém se poznávám

Ale i v okamžicích štěstí se mi chce
močit
/Slyším jak nebe nade mnou
podupává a kdesi
za kopcem hlas z nádražního ampliónu
je jen vzdálenou ozvěnou
lidí z druhého břehu

Jak zvláštní je být zde
a cítit trávu na nahé duši
protože tělo vzalo za své
nohy i ruce lehce
odplývají
a bolest necítím/
Ach bolest mého rození!

Odpouštím světu že je hmotou
v kterou se znovu obrátím
/z boku na bok
plavně jak v akváriu
převrací se vzduch/
Každý zvuk vrací
mé tělo ještě víc do mě
Tajemství
této noci je i mým tajemstvím
jistě se dostanu ke svému počátku
jen slyšet všechno
co si povídám
Žiju
/Ach žiju!/
a jsou to sladké závratě

Světlo noci a lampiček našich očí
rozptyluje stud; konečně
v odlehčeném těle snad není cítit
ani krev
Co ze mě zbylo
je cestou do prostoru
kde jsem barvou či tónem
melodií
/Ach melodií!/
disharmonicky harmonickým
časem sublimace
a nikdo neví
jak bolí má fotonová expanze
jak vysoko a hluboce létám
nad vlastním pobřežím; pulzuji
a nacházím se

Ráno

/Ach ráno!/

Slunce na vycházejícím nebi dělá kola

Přijíždí tramvaj ale jdu pomalu

podél potoka; lidé

ještě spí

V pohledu do zrcadla

stojím za zrcadlem a divím se

/za denního světla/

proměně mého já v mé

já

Umývám se

ale má tvář

/ACHMÁ TVÁŘ!/

se tvrdošíjně nevrací

JIŘÍ KOVANDA

Stopy koňských kopyt

Doposud objevuješ ve sněhu stopy koňských kopyt
a nedopalky cigaret,
doposud objevuješ ve sněhu podél cesty
bezceňné římské amfory naplněné peřím
a potkáš stopařku opřenou o patník
v dlouhém oranžovém kabátě a kožešinové čepici.
Právě loupe pomeranč a nabídne ti půlku.
Čeká prý na nějaký povoz, jenž by ji zavezl do města.
Teprve pak si všimneš,
že sněhová plocha kolem je narušená pouze tvými stopami,
pohlédneš do jejích skořicových očí a řekneš,
že naposledy sněžilo v úterý a to už je pět dní.
Neodpoví.
A začne si hrát s koncem tvé šály
jako by hledala náhradu za slovo,
jako by tě chtěla odradit od tvé cesty,
která beztak neměla cíl.
Pak se sáhne,
shrne sníh z tašky a vyjme asfaltovou panenku.
Chvilí si s ní pohrává ve zmrzlých dlaních,
obrací ji hlavou dolů,
hladí po černých tvářích,
češe ji a
vsunuje do podpaží jako teploměr...
Napadá tě, že počátkem léta zemřou.
A teprve pak si všimneš, že asfaltová panenka
kráčí v kruhu kolem vás a
zanechává stopy
koňských kopyt.

leden 1972

JIŘÍ KOVANDA

Na stěně

Stromy seskupené v konvojích.
Stromy a poslední možná cesta.
Stromy a zoufalé gesto rukou.
A předem ztracený směr.
Stromy seřazené v úvodu smrti.
Prolog vášně a monolog krve.
Se zbraní v ruce.
Stromy nahé, spoutané touhou.
Zelené maskování, aby je nebylo možno spatřit mezi vojáky...
Hymna slizu a holých zadků.
S prapory slunce a válkou slunce.
Se vztyčenou pěstí na slunečním hajzlu.
Chrpy král v zářivě žluté uniformě obývá tvůj pupek.
Vpřed!
Hysterický měsíc s otevřenou hubou!
Rozstřílený klavír!
Játra alkoholika!
Trávicí šťávy stékají po stehnech dívek,
které visí hlavou dolů
jako loutky pro potěšení dětí
a zvrací všechno večer vypité pivo.
Odůvodněná prosba?
Pláčou - slzy voní rumem a dech konvalinkami.
Petrklíče v podpaží.
Povel a jde se dál.
Vpřed!
Dívky utopené ve vlastním mléce a v nadějích.
Plavuně jejich vlasů.
Krev jejich myšlenek.
Čas jejich průsvitných ňader namodralých nikotinem.
Lež vůně a vlčí máky dlaní.
Srst jemná a hedvábná, molí a pot - rosa.
Štíky jejich polibků
a polibky dederonových zadnic.
Sliny chvění a potratu.
Dívky zahalené do prostřílených stejníků novin.
Prázdné rámy spánku...
Vpřed!
A vidíte za zatáčku?
A mlha a proroci...
Kdo tvrdí, že nedojdem?
Odbočíš vlevo do ostnatých drátů?
Odbočíš vpravo?
Elektrické vily, televize rybích očí hladu.
A prosím tě, neohlížej se!
Vpřed!
"My sweet lord..."

Stromy seskupené v konvojích,
táhnoucí, nahé s hlavami v mracích.
Krvavé žerdě, železné oči.
Teploměry vykloubených kyčlí.
Knihy skřeků a hrozeb a pachu.

Igelitové palce směřují k zemi.
Kryty ve sklepech a tajné chodby.
Sovy nábojnic a sovy strachu.
Hudba revoluce burských oříšků.
Průvody katů.
Svatý Václav oslepl...

Kdosi náhle zemřel po krátké nemoci...
Kdosi byl zastřelen na útěku...
Rozevláté paže, vlečení po asfaltu za svým osudem...

Abstraktní obrazy slunce ve větvích stromů.
Stehna země rozprostřená z obou stran.
Zpocená a lačná v očekávání.
Obřad v nesmírné svatební síni.
Obřad v nesmírném nevěstinci prostoru -
obřad - vítr.
Chrámy v pozemletém břehu.
Určité stadium trávení.
Neprůstřelné ocúny tvých prstů.
A snaha setřít barvu nebe.
Generál Franco...
Mobilizace penisů.

Povel a jde se dál...

březen 1972